

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 19 juni 2003 *

I mål C-110/01,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Conseil d'Etat (Frankrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Malika Tennah-Durez

och

Conseil national de l'ordre des médecins,

angående tolkningen av artiklarna 9.5 och 23.2 i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis (EGT L 165, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 102),

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen C.W.A. Timmermans, tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna D.A.O. Edward (referent), P. Jann, S. von Bahr och A. Rosas,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Malika Tennah-Durez, genom Y. Richard och S. Mandelkern, avocats,
- Conseil national de l'ordre des médecins, genom C.-L. Vier och J. Barthelemy, avocats,
- Frankrikes regering, genom G. de Bergues och C. Bergeot-Nunes, båda i egenskap av ombud,
- Belgiens regering, genom F. van De Craen, i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom U. Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av G. Aiello, avvocato dello Stato,

- Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom M. Patakia, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 5 mars 2002 av: Malika Tennah-Durez, företrädd av S. Mandelkern, Conseil national de l'ordre des médecins, företrädd av J. Barthélemy, Frankrikes regering, företrädd av C. Bergeot-Nunes, Belgiens regering, företrädd av A. Snoecx, i egenskap av ombud, Förenade kungarikets regering, företrädd av C. Lewis, barrister, och kommissionen, företrädd av M. Patakia,

och efter att den 6 juni 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Conseil d'Etat har, genom beslut av den 29 januari 2001 som inkom till domstolen den 9 mars samma år, i enlighet med artikel 234 EG ställt en fråga om tolkningen av artiklarna 9.5 och 23.2 i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april

1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis (EGT L 165, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 102).

- 2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan Malika Tennah-Durez och Conseil national de l'ordre des médecins de France (läkarsamfundets nationella råd, nedan kallat Conseil national) avseende hennes begäran om inskrivning i läkarsamfundet i Frankrike.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

- 3 I syfte att inrätta en ordning för ömsesidigt erkännande av läkares utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis uppställs i direktiv 93/16 dels villkor som den medicinska utbildningen skall uppfylla för att medlemsstaterna skall kunna utge ett utbildningsbevis som ger ömsesidigt erkännande i medlemsstaterna, dels en uppräknning av dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare.
- 4 I artikel 2 i direktiv 93/16 föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 23 och som finns uppräknade i artikel 3 genom att ge dessa bevis — när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som läkare — samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.”

- 5 I artikel 3 i direktiv 93/16, i vilken de utbildningsbevis i medicin (grundutbildning) som är föremål för ömsesidigt erkännande uppräknas, anges följande:

”De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

- a) *i Belgien:*

Diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/Wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde (lagstadgat examensbevis som doktor i medicin, kirurgi och obstetrik) som utfärdas av medicinska universitetsfakulteter, centrala examensnämnden eller Statens examensnämnd för universitetsundervisningen.

...”

- 6 I artikel 4 i direktiv 93/16, som avser erkännande av behörighetsbevis för specialister, föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av andra medlemsstater i enlighet med artik[larna] 24, 25, 26 och 29 och som finns

uppräknade i artikel 5 genom att ge dessa bevis samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.”

7 I artikel 5 i direktiv 93/16 föreskrivs följande:

”1. De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 4 skall ha utfärdats av de behöriga myndigheter eller organ som finns uppräknade i punkt 2 och motsvara de slag av specialistkompetens som erkänns i de olika medlemsstaterna och som finns uppräknade i punkt 3.

2. De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdas av de behöriga myndigheter och organ som avses i punkt 1 är följande:

i Belgien:

’titre d’agrégation en qualité de médecin spécialiste/erkennings-titel van geneesheer specialist’ (kompetensbevis för specialister) som utfärdas av den minister som är ansvarig för folkhälsan,

...”

- 8 I artikel 7 i direktiv 93/16 anges en förteckning över utbildnings- examens- och andra utbildningsbevis som utfärdas i två eller flera medlemsstater.
- 9 I artikel 9.5 i direktiv 93/16, som avser utfärdande av intyg om att den utbildning som intygas genom nationella behörighetsbevis som inte finns med i detta direktiv är i enlighet med direktivet, föreskrivs följande:

”När det gäller medborgare i medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare eller specialister inte överensstämmer med den kompetens eller de benämningar som anges i artik[larna] 3, 5 och 7, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdas av... medlemsstaterna tillsammans med ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen. Av intyget skall framgå att dessa utbildnings-, examens- och behörighetsbevis för läkare eller specialister utfärdats efter avslutad utbildning i enlighet med de bestämmelser i avdelning III som avses i artikel 2, 4 eller 6 och att de av den medlemsstat som utfärdat dem jämföras med den kompetens eller de benämningar som avses i artikel 3, 5 eller 7.”

- 10 I artikel 22 i direktiv 93/16 föreskrivs följande:

”Om det finns skälig grund för tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel I—IV i avdelning II samt intygar att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i avdelning III.”

- 11 I artikel 23, som återfinns i avdelning III i direktiv 93/16, anges de villkor som den medicinska grundutbildningen skall uppfylla:

”1. Medlemsstaterna skall av de personer som vill påbörja och utöva läkaryrket kräva att de innehar något av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för läkare som avses i artikel 3 och som garanterar att personen i fråga under den samlade utbildningstiden har förvärvat

- a) nöjaktiga kunskaper om de vetenskaper som medicinen bygger på och god insikt i vetenskapliga metoder inklusive principerna för värdering av biologiska funktioner, utvärdering av vetenskapligt vedertagna fakta och analys av data,

- b) nöjaktiga kunskaper om friska och sjuka människors anatomi, funktioner och beteende samt sambandet mellan människans hälsotillstånd och hennes fysiska och sociala miljö,

- c) nöjaktiga kunskaper om kliniska ämnen och behandlingar, som ger en sammanhängande bild av de psykiska och fysiska sjukdomarna, medicinen sedd ur förebyggande, diagnostisk och terapeutisk synvinkel samt människans fortplantning,

- d) lämplig klinisk erfarenhet på sjukhus under lämplig handledning.

2. Den samlade medicinska utbildningen skall omfatta minst sex års studier eller 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid ett universitet eller under tillsyn av ett universitet.

3. För att bli antagen till denna utbildning skall den studerande inneha ett examensbevis eller intyg som berättigar honom att antas till den aktuella utbildningen vid ett universitet i en medlemsstat.

...

5. Detta direktiv inskränker på intet sätt medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning tillåta innehavare av sådana utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som inte erhållits i en medlemsstat att påbörja och utöva verksamhet som läkare.”

12 I rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (EGT L 19, 1989, s. 16; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 192) och rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48 (EGT L 209, s. 25), anges vad som i var och en av dem skall avses med beteckningen examensbevis.

13 Enligt artikel 1 a i direktiv 89/48 krävs i detta avseende bland annat att ”den utbildning som intygas i utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis huvudsakligen ägt rum i gemenskapen, eller att innehavaren har tre års yrkeserfarenhet enligt intyg från den medlemsstat som erkände ett tredje lands utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis”.

- 14 Enligt artikel 1 a i direktiv 92/51 krävs i detta avseende bland annat att "den utbildning som intygas i utbildningsbeviset huvudsakligen ägt rum i gemenskapen, eller utanför gemenskapen vid undervisningsanstalter som meddelar undervisning och anordnar praktik i enlighet med en medlemsstats lagar och andra författningar eller... att innehavaren har tre års yrkeserfarenhet enligt intyg från en medlemsstat som erkänt ett tredje lands utbildningsbevis".
- 15 Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/19/EG av den 14 maj 2001 om ändring av rådets direktiv 89/48 och 92/51 om den generella ordningen för erkännande av yrkeskvalifikationer och av rådets direktiv 77/452/EEG, 77/453/EEG, 78/686/EEG, 78/687/EEG, 78/1026/EEG, 78/1027/EEG, 80/154/EEG, 80/155/EEG, 85/384/EEG, 85/432/EEG, 85/433/EEG och 93/16/EEG om yrkena sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, tandläkare, veterinär, barnmorska, arkitekt, farmaceut och läkare (EGT L 206, s. 1) ändrades ordningen för ömsesidigt erkännande, bland annat för att förenkla systemet med uppdatering av förteckningarna över behörighetsbevis som är föremål för automatiskt erkännande.

Den franska lagstiftningen

- 16 I artikel L. 356 i Code de la santé publique (lag om allmän hälsa), som var i kraft vid tidpunkten för omständigheterna vid den nationella domstolen, föreskrivs följande:

"Ingen får utöva yrke som läkare... i Frankrike som inte har

1. ett sådant utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som nämns i artikel L. 356-2....,

2. franskt medborgarskap eller är medborgare i en av medlemsstaterna i Europeiska ekonomiska gemenskapen..."

17 I artikel L. 356-2 i samma lag föreskrivs följande:

”De enligt punkt 1 i artikel L. 356 erforderliga utbildnings-, examens- och behörighetsbevisen för att få utöva läkaryrket är antingen ett franskt statligt utbildningsbevis i medicin... eller, om den berörde är medborgare i en medlemsstat i Europeiska ekonomiska gemenskapen..., ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för läkare som utfärdats av en av dessa stater och som finns upptaget på en lista som upprättats i överensstämmelse med de förpliktelser som följer av gemenskapsrätten eller avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, enligt gemensam kungörelse av hälsovårdsministern och ministern med ansvar för universiteten...”

18 I artikel 2 i kungörelsen av den 18 juni 1981 (JORF av den 28 juni 1981, s. 5986), i dess ändrade lydelse, föreskrivs att det utbildningsbevis som ger belgiska medborgare rätt att utöva läkaryrket i Frankrike är ett ”lagstadgat examensbevis som doktor i medicin, kirurgi och obstetrik... som utfärdats av medicinska universitetsfakulteter, centrala examensnämnden eller Statens examensnämnd för universitetsundervisningen efter den 20 maj 1929”.

19 I artikel 3-1 i kungörelsen av den 18 juni 1981 i dess ändrade lydelse, genom vilken artikel 9.5 i direktiv 93/16 införlivas, föreskrivs följande:

”För det fall att en läkare uppvisar utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som utfärdats av en av medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna och som inte överensstämmer med de uppgifter som finns för denna medlemsstat i artiklarna 2 och 3 i denna kungörelse skall denne inkomma med ett intyg från de behöriga myndigheterna som visar att dessa utbildnings-, examens- eller behörighetsbevis motsvarar ett godkännande av en utbildning som uppfyller de krav som följer av gemenskapsrätten och att den medlemsstaten jämställer dessa bevis med dem som omnämns i artiklarna 2 och 3 i denna kungörelse.”

Twisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 20 Malika Tennah-Durez, algerisk medborgare, erhöll år 1989 utbildningsbevis i medicin vid medicinska fakulteten i Alger. Efter att ha blivit belgisk medborgare återupptog hon sina medicinstudier vid universitetet i Gent i Belgien. Universitetet i Gent erkände hennes sexåriga utbildning vid medicinska fakulteten i Alger och tillät henne följaktligen att skriva in sig på det sjunde och sista året på den medicinska utbildningen. I slutet av nämnda år, den 28 september 1995, tilldelades hon ett grundläggande utbildningsbevis i medicin med benämningen grade académique 'arts' (nedan kallat det belgiska utbildningsbeviset i medicin).
- 21 Malika Tennah-Durez gick även en särskild utbildning i allmänmedicin, nämligen det åttonde och det nionde året på den medicinska utbildningen vid universitetet i Gent, varefter hon erhöll ett utbildningsbevis med benämningen grade académique 'huisarts' (nedan kallat det belgiska utbildningsbeviset i allmänmedicin) den 29 september 1997. Hon tilldelades behörighetsbevis för allmänpraktiserande läkare den 10 februari 1998 genom belgiskt ministerbeslut.
- 22 Malika Tennah-Durez ville bosätta sig i Frankrike och inlämnade en begäran om inskrivning i det franska läkarsamfundet till Conseil départemental de l'ordre des médecins du Nord (läkarsamfundets lokala råd för departementet Nord, nedan kallat Conseil départemental) och inkom med sina belgiska utbildningsbevis i medicin och allmänmedicin. Conseil national, dit Conseil départemental vände sig, ansåg att dessa behörighetsbevis inte motsvarade den benämning som, avseende Konungariket Belgien, fanns i artikel 3, 5 eller 7 i direktiv 93/16 och tillfrågade det belgiska ministeriet för sociala frågor, folkhälsa och miljö (nedan kallat det belgiska ministeriet).

23 Det belgiska ministeriet utfärdade den 23 juli 1998 ett första intyg, enligt vilket Malika Tennah-Durez är ”innehavare av ett lagstadgat belgiskt examensbevis som doktor i medicin, kirurgi och obstetrik, som utfärdades den 28 september 1995 av universitetet i Gent (UG), och behörig att praktisera som läkare i Belgien från och med detta datum, och hon har erkänts som allmänläkare genom ministerbeslut av den 10 februari 1998 efter att ha genomgått en särskild utbildning i allmänmedicin under åtminstone två år i enlighet med bestämmelserna i artikel 30 i direktiv 93/16/EEG”.

24 I en andra skrivelse av den 6 oktober 1998 påpekade det belgiska ministeriet följande:

”För att komplettera det intyg som ni redan har erhållit..., vilket är fullständigt korrekt och som bekräftar att doktor Malika Tennah-Durez utbildning uppfyller minimivillkoren i artiklarna 31 och 32 i direktiv 93/16/EEG, upplyser jag er om att hennes läkarutbildning (grundutbildning som leder till ett utbildningsbevis i medicin, 'arts') inte uppfyller de minimikrav för utbildningen som uppställs i artikel 23 i detta direktiv. Universitetet i Gent godkände den utbildning som hon erhållit i utlandet avseende sammanlagt 6 år av den fullständiga utbildning som pågår 7 år i Belgien. Hon behövde endast gå om sjunde och sista året av den medicinska utbildningen, vilket innebär att hon inte huvudsakligen genomfört den medicinska utbildningen i Belgien eller i någon annan medlemsstat i Europeiska unionen.”

25 I en tredje skrivelse, daterad den 14 oktober 1998, bekräftade det belgiska ministeriet att grade académique de 'arts' (medicin), som utfärdades den 28 september 1995... är det utbildningsbevis som för närvarande utfärdas av de flamländska universiteten i enlighet med artikel 3 i direktiv 93/16/EEG....

- 26 Conseil départemental grundade sig på skrivelsen av den 6 oktober 1998 från det belgiska ministeriet och skrev den 8 oktober 1998 ut Malika Tennah-Durez ur det franska läkarsamfundet. Efter att Malika Tennah-Durez begärt omprövning ansåg Conseil régional de l'ordre des médecins du Nord-Pas-de-Calais (läkarsamfundets regionala råd för departementen Nord och Pas-de-Calais, nedan kallat Conseil régional) att Conseil départemental inte var behörigt att ändra sitt eget inskrivningsbeslut. Dessutom ansåg Conseil régional, med stöd av ett intyg från det belgiska ministeriet av den 26 oktober 1998 om att Malika Tennah-Durez fullgjort "minst 5 600 timmar (teori och praktik) medicinsk utbildning, vilket är mer än de 5 500 timmar som avses i artikel 23.12 i direktiv 93/16", att Malika Tennah-Durez var behörig att vara inskriven i läkarsamfundet i Frankrike. Conseil régional ändrade således det beslut som fattats av Conseil départemental och bekräftade inskrivningen av Malika Tennah-Durez.
- 27 Conseil national överklagade beslutet från Conseil régional vid disciplinnämnden vid Conseil national, som på nytt skrev ut Malika Tennah-Durez ur det franska läkarsamfundet. Hon väckte då talan vid Conseil d'Etat för maktmissbruk.
- 28 Conseil d'Etat var osäkert på hur gemenskapsrätten skulle tolkas och beslutade att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Skall bestämmelserna i artikel 23.2 i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om att den samlade medicinska utbildning som en läkare som är medborgare i en medlemsstat skall ha erhållit skall omfatta minst sex års studier eller 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning vid ett

universitet eller under tillsyn av ett universitet, tolkas så att endast utbildning som i sin helhet har genomförts vid ett universitet eller under tillsyn av ett universitet i en av medlemsstaterna kan beaktas, eller är det möjligt att också beakta all, eller del av, utbildning som har erhållits i ett tredje land?

- 2) Är de nationella myndigheterna bundna av det intyg som i enlighet med artikel 9.5 i samma direktiv har utfärdats av behöriga myndigheter i den medlemsstat i vilken den berörde har erhållit sitt utbildningsbevis och i vilket det anges att utbildningsbeviset jämföras med den kompetens och de benämningar som finns uppräknade i artikel 3, 5, eller 7 i direktivet, och att det avser en utbildning i enlighet med bestämmelserna i avdelning III, eller kan de nationella myndigheterna göra en egen bedömning av nämnda intyg såvitt avser särskilt de minimikrav för utbildningen som föreskrivs i direktivet och som erfordras enligt den nationella lagstiftningen för att, i förekommande fall, komma fram till slutsatsen att den utbildning som den berörda personen har erhållit, trots ordalydelsen av det erhållna utbildningsbeviset, uppfyller de krav som uppställs i direktivet?”

Inledande anmärkningar

- 29 I artikel 2 i direktiv 93/16 föreskrivs en skyldighet för varje medlemsstat att erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 23 och som finns uppräknade i artikel 3 i detta direktiv genom att ge dessa bevis — när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som läkare — samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.
- 30 Detta erkännande sker automatiskt och ovillkorligt i den meningen att medlemsstaterna skall godkänna vissa utbildningsbevis som likvärdiga, utan att medlemsstaterna kan kräva att de berörda skall uppfylla andra villkor än dem som

föreskrivs i tillämpliga direktiv på området (se dom av den 14 september 2000 i mål C-238/98, Hocsmann, REG 2000, s. I-6623, punkt 33). Det bygger på ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna i fråga om att de utbildningsbevis i medicin som utfärdats av andra medlemsstater är tillräckliga. Detta förtroende bygger på ett utbildningssystem vars nivå har fastställts genom överenskommelse.

- 31 Det uppställs således i gemenskapsrätten vissa exakta krav att medlemsstaterna skall kunna utfärda utbildningsbevis i medicin, vilket innebär att dessa utbildningsbevis kan erkännas automatiskt och ovillkorligt i alla medlemsstater. Dessa krav består i en viss harmonisering och samordning på gemenskapsnivå av dels grundutbildningen och specialistutbildningen i den medicinska utbildningen (harmoniseringsaspekten), dels reglerna för tillträde till verksamhet som läkare i medlemsstaterna och utövande av denna (samordningsaspekten).

- 32 Den ordning för erkännande av utbildningsbevis i medicin som har inrättats genom direktiv 93/16 är således en ordning för sektorsvis erkännande som är tillämplig på ett yrke vars utbildning har harmoniserats på gemenskapsnivå.

- 33 Denna ordning skall särskiljas från den allmänna ordning för erkännande av utbildningsbevis och yrkesmässiga kvalifikationer som inrättats genom särskilt direktiv 89/48, vilket har åberopats av flera som yttrat sig i målet. Genom den ordning som inrättades genom det direktivet tillämpas en annan metod för ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis och yrkesmässiga kvalifikationer, som syftar till, vilket framgår av tredje skälet i direktiv 89/48, att unionsmedborgarna skall kunna utföra all den yrkesverksamhet som i en värdmedlemsstat är beroende av att en postgymnasial utbildning avslutats, förutsatt att de har ett sådant examensbevis som förberett dem för denna verksamhet och som tilldelats efter minst tre års avslutade studier och som utfärdats i en annan medlemsstat.

- 34 Denna metod leder inte till ett automatiskt och ovillkorligt erkännande av de ifrågavarande utbildningsbevisen och yrkesmässiga kvalifikationerna. Den bygger på idén att de villkor som gäller för utövandet av de yrken som de avser i stora drag motsvarar varandra och gör det möjligt för medlemsstaterna att kräva att den berörda personen under vissa förutsättningar uppfyller ytterligare krav, däribland kravet att han eller hon slutför en anpassningstid.
- 35 Tolkningsfrågorna skall besvaras mot denna bakgrund.

Den första frågan

- 36 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i i vilken mån den medicinska utbildning som krävs enligt artikel 23.2 i direktiv 93/16 kan utgöras av en utbildning som har erhållits i ett tredje land.

Yttranden som har inkommit till domstolen

- 37 Malika Tennah-Durez anser att all eller en del av den utbildning som har erhållits i ett tredje land skall kunna ingå i den medicinska utbildning som avses i direktiv 93/16, under förutsättning att utbildningen intygas genom ett utbildningsbevis i en medlemsstat.
- 38 Det är på grund av att en medlemsstat saknar behörighet att kontrollera utbildning som erhållits i ett tredje land som en medlemsstats erkännande av ett

utbildningsbevis som har utfärdats i ett tredje land inte kan få någon innebörd i en annan medlemsstat. De belgiska myndigheterna hade i Malika Tennah-Durez fall behörighet att kontrollera hennes utbildning, eftersom hon med godkänt resultat genomfört proven det sjunde året av den utbildning som ledde till utbildningsbeviset i medicin. Dessa prov syftar till att intyga en utbildning som uppfyller de minimikrav som föreskrivs i artikel 23 i direktiv 93/16.

- 39 Conseil national har gjort gällande att Malika Tennah-Durez situation är fullständigt jämförbar med den som prövades i det ovannämnda målet Hocsmann, och att bekräftelsen av ett utbildningsbevis som har utfärdats inom gemenskapen som avser en utbildning som delvis erhållits i ett tredje land således inte omfattas i högre grad av principen om ömsesidigt erkännande än bekräftelsen av ett utbildningsbevis som inte har utfärdats inom gemenskapen och som senare erkänts av en medlemsstat.
- 40 Eftersom direktiv 93/16 inte innehåller bestämmelser om bekräftelse av ett utbildningsbevis som har utfärdats inom gemenskapen och som avser en utbildning som delvis erhållits i ett tredje land, är bedömningen av huruvida denna utbildning uppfyller kraven i nämnda direktiv endast bindande för den medlemsstat som gjort bedömningen och utgör endast en av de omständigheter som övriga medlemsstater skall beakta enligt artikel 43 EG. Conseil national har emellertid medgett att det enligt denna artikel endast är då en andra medlemsstat anser att den utbildningsnivå och erfarenhet som den berörda personen erhållit såväl utanför som inom gemenskapen är otillräcklig som den genom ett motiverat beslut kan vägra denna person tillstånd att utöva verksamhet som läkare inom sitt territorium.
- 41 De regeringar som har inkommit med yttranden till domstolen är i stort sett överens om att den omständigheten att en del av utbildningen har erhållits i ett tredje land inte hindrar medlemsstaterna från att utfärda utbildningsbevis som är ömsesidigt erkända enligt direktiv 93/16. Vissa av dem har emellertid understrukit att det är nödvändigt att den huvudsakliga delen av denna utbildning, nämligen mer än hälften, har erhållits inom gemenskapen.

- 42 Den franska och den österrikiska regeringen har erinrat om att ett sådant villkor finns i direktiv 89/48. Iakttagandet av detta villkor gör det möjligt att omge det ömsesidiga erkännandet av utbildningsbevis i medicin med lämpliga och nödvändiga garantier.
- 43 Kommissionen har tillagt att den sista delen av utbildningen skall ingå i den huvudsakliga del som genomförts inom gemenskapen, och att det annars vore omöjligt med ett automatiskt erkännande.
- 44 Kommissionen har gjort gällande att den inte anser att det är nödvändigt att skapa en helt ny typ av utbildningsbevis. Det är tillräckligt att på det ifrågavarande utbildningsbeviset ange att det avser en utbildning som genomförts huvudsakligen utanför gemenskapen och att dess innehavare således inte omfattas av den ordning för automatiskt erkännande som inrättats genom direktiv 93/16.
- 45 Kommissionen anser dessutom att de utbildningsbevis som utfärdats av en medlemsstat och som avser en utbildning som huvudsakligen erhållits i ett tredje land vid tillämpningen av direktiv 93/16 skall likställas med utbildningsbevis som har erhållits i ett tredje land. Under dessa omständigheter är det logiskt att på dessa utbildningsbevis tillämpa resonemanget i domen i det ovannämnda målet Hocsmann, avseende utbildningsbevis som erhållits i ett tredje land. Detta skulle i målet vid den nationella domstolen innebära att övriga medlemsstater skulle vara tvungna att jämföra de kunskaper som intygas genom Malika Tennah-Durez utbildningsbevis, examensbevis och övriga behörighetsbevis samt hennes erfarenhet med de kunskaper och kvalifikationer som erfordras enligt deras nationella lagstiftningar.
- 46 Vid förhandlingen påpekade kommissionen att den i samråd med medlemsstaternas representanter inom kommittén för folkhälsan som svar på parlamentära frågor rörande olika sektorsvisa direktiv om erkännande av utbildningsbevis diskuterat villkoret att utbildningen huvudsakligen skall ha ägt rum inom gemenskapen.

- 47 Den belgiska regeringen har i huvudsak anslutit sig till den argumentation som framförts av kommissionen. Vid förhandlingen angav den dessutom att då en medlemsstat utfärdar ett utbildningsbevis som avser en utbildning som huvudsakligen erhållits i ett tredje land, skall det finnas en presumtion för att detta utbildningsbevis är likvärdigt med det motsvarande bevis som avser utbildning som huvudsakligen erhållits i denna medlemsstat. Eftersom det är fråga om en presumtion för likvärdighet och inte ett automatiskt erkännande, skall denna presumtion kunna brytas i tveksamma fall.

Domstolens svar

- 48 I artikel 23.2 i direktiv 93/16 föreskrivs att den medicinska utbildning som beskrivs i artikel 23.1 skall omfatta minst sex års studier eller 5 500 timmars teoretisk och praktisk undervisning och att den skall ges vid ett universitet eller under tillsyn av ett universitet.
- 49 Enligt ordalydelsen av denna bestämmelse krävs inte att nämnda utbildning ges uteslutande eller till en viss del vid ett universitet i en medlemsstat eller under tillsyn av ett sådant universitet.
- 50 Vad gäller övriga bestämmelser i direktiv 93/16 förutsätts enligt flera av dem att det förekommer omständigheter som knyter den berörda personens situation till

en medlemsstat. I artikel 2 i direktiv 93/16 föreskrivs således att endast utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av en av medlemsstaterna skall erkännas automatiskt. I artikel 23.3 i direktivet föreskrivs dessutom att för att bli antagen till utbildning som leder till ett sådant utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för läkare skall den studerande inneha ett sådant examensbevis eller intyg som berättigar honom att antas till den aktuella utbildningen vid ett universitet i en medlemsstat. Däremot behandlas inte i någon av dessa bestämmelser frågan i vilken mån den medicinska utbildning som krävs enligt artikel 23.2 i direktiv 93/16 skall erhållas vid ett universitet i en medlemsstat eller under tillsyn av ett sådant universitet.

- 51 Inte heller systematiken i direktiv 93/16 hindrar att en del av den medicinska utbildning som leder till ett utbildningsbevis, examensbevis eller annat behörighetsbevis i medicin som erkänns automatiskt erhålls utanför gemenskapen, exempelvis inom ramen för ett utbytesprogram med ett universitet i ett tredje land. En sådan möjlighet påkallas för övrigt av syftet att främja studentutbyten.
- 52 I direktiv 93/16 anges således inte vare sig uttryckligen eller underförstått i vilken mån den medicinska utbildning som krävs enligt artikel 23.2 i direktivet kan innefatta en utbildning som har erhållits i ett tredje land.
- 53 Detta beror på att det som enligt den ordning för erkännande av utbildningsbevis som fastställts i direktiv 93/16 är viktigt när det är fråga om att fastställa huruvida ett utbildningsbevis för medicin skall beviljas, inte är att veta var denna utbildning har genomförts, utan om den motsvarar de kvalitativa och kvantitativa krav som uppställs i direktiv 93/16.

- 54 Domstolen understryker i detta avseende att den gemenskapsordning för erkännande av utbildningsbevis, examensbevis och andra behörighetsbevis för läkare som inrättats genom direktiv 93/16 hindrar medlemsstaterna från att utfärda utbildningsbevis i medicin som inte uppfyller kraven i direktiv 93/16. Av den harmonisering av den medicinska utbildningen som gjorts genom detta direktiv följer att medlemsstaterna inte har rätt att införa en kategori av utbildningsbevis i medicin som inte överensstämmer med någon av de kategorier som föreskrivs i direktiv 93/16 och som således inte är föremål för ömsesidigt erkännande i övriga medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, vad beträffar utbildningsbevis för tandläkare, dom av den 1 juni 1995 i mål C-40/93, kommissionen mot Italien, REG 1995, s. I-1319, punkt 24).
- 55 Till skillnad från vad som framförts i vissa yttranden som inkommit till domstolen, särskilt från kommissionen (se punkt 44 i förevarande dom), är det således uteslutet att en institution i en medlemsstat utfärdar ett utbildningsbevis i medicin i vilket den anger att detta utbildningsbevis inte gör det möjligt för innehavaren av utbildningsbeviset att omfattas av den ordning för automatiskt erkännande som inrättats genom direktiv 93/16 på grund av att det avser en medicinsk utbildning som huvudsakligen erhållits utanför gemenskapen och att denna utbildning enligt den institution som utfärdar utbildningsbeviset således inte uppfyller kraven i direktiv 93/16.
- 56 Under dessa omständigheter är den behöriga myndigheten i den medlemsstat som utfärdar utbildningsbeviset ensam ansvarig för att se till att de utbildningskrav, såväl kvalitativa som kvantitativa, som uppställs i direktiv 93/16 iakttas fullt ut. Denna myndighet skall utöva sina befogenheter med beaktande av den omständigheten att utbildningsbevisen i medicin skall göra det möjligt för innehavarna att röra sig och praktisera i alla medlemsstater i Europeiska unionen till följd av att bevisen erkänns automatiskt och ovillkorligt.

- 57 Det utbildningsbevis som utfärdats utgör för dess innehavare ett "pass för läkare" som gör det möjligt att som läkare röra sig inom Europeiska unionen utan att läkarens yrkeskvalifikationer som intygas genom utbildningsbeviset kan ifrågasättas i värdmedlemsstaten, förutom under särskilda omständigheter som föreskrivs i gemenskapsrätten.
- 58 Ju större del av den medicinska utbildningen som har erhållits vid eller som har genomförts under tillsyn av en annan institution än den som utfärdar utbildningsbeviset, desto svårare är det förvisso att tillse att de krav på den medicinska utbildningen som fastställs i direktiv 93/16 är uppfyllda. De praktiska svårigheter som kan finnas i detta avseende kan emellertid inte endast uppkomma inom ramen för utbildningar som erhållits utanför gemenskapen, utan även inom ramen för utbildningar som erhållits i en annan medlemsstat än den i vilken utbildningsbeviset i medicin har utfärdats eller vid en annan institution i samma medlemsstat än den som utfärdat nämnda utbildningsbevis.
- 59 Även om det i direktiv 93/16 föreskrivs en viss harmonisering i såväl kvalitativt som kvantitativt hänseende av den medicinska utbildningen vid alla institutioner i medlemsstaterna som tillhandahåller en sådan utbildning, avses emellertid inte i direktivet en sådan fullständig harmonisering att det inte är nödvändigt med någon kontroll av den erhållna utbildningen då byte av institution sker under utbildningen.
- 60 Under förutsättning att den behöriga myndigheten i den medlemsstat som utfärdar utbildningsbeviset kan godkänna en medicinsk utbildning som har erhållits i ett tredje land och därmed anse att denna utbildning med giltig verkan uppfyller de utbildningsvillkor som uppställs i direktiv 93/16, kan nämnda utbildning beaktas vid bedömningen av huruvida ett utbildningsbevis i medicin skall utfärdas.

- 61 Detta innebär att det inte *a priori* är uteslutet att den del av den medicinska utbildningen som erhållits i ett tredje land kan uppgå till, såsom i målet vid den nationella domstolen, ungefär 85 procent av den sammanlagda utbildningstid som krävs, om det villkor som nämns i föregående punkt är uppfyllt.
- 62 Flera regeringar samt kommissionen har emellertid gjort gällande att ömsesidigt erkännande enligt direktiv 93/16 förutsätter att utbildningen huvudsakligen erhållits vid ett universitet i en medlemsstat eller under tillsyn av ett sådant universitet.
- 63 Denna argumentation kan inte godtas.
- 64 Inledningsvis innehåller inte direktiv 93/16, i vilket det föreskrivs detaljerade bestämmelser om den ordning för erkännande av utbildningsbevis som upprättas däri, någon hänvisning till eller ens antydning om ett sådant villkor att utbildningen huvudsakligen skall ha ägt rum inom gemenskapen som framförts av intervenienterna.
- 65 Vad därefter beträffar argumenten avseende förekomsten av ett sådant villkor i direktiven 89/48 och 92/51, konstaterar domstolen att de ordningar för erkännande av utbildningsbevis och yrkesmässiga kvalifikationer som föreskrivs dels i nämnda direktiv, som avser en allmän ordning för erkännande av utbildningsbevis och yrkesmässiga kvalifikationer, dels i direktiv 93/16 bygger på olika principer, såsom har förklarats i punkterna 30—34 i förevarande dom. Endast den omständigheten att det i direktiven 89/48 och 92/51 hänvisas till ett

sådant villkor är inte tillräckligt för att detta villkor skall överföras och tillämpas analogt inom ramen för erkännande av utbildningsbevis i medicin för vilka ett sektorsvis direktiv såsom direktiv 93/16 gäller.

66 Även om villkoret att utbildningen huvudsakligen skall ha erhållits i en medlemsstat används inom ramen för direktiven 89/48 och 92/51 för att fastställa vilka utbildningsbevis som omfattas av dessa direktivs tillämpningsområden, utsluts inte enligt dessa direktiv att utbildningsbevis som inte uppfyller detta villkor anses som utbildningsbevis vid tillämpning av direktiven. Enligt artikel 1 a i direktiv 89/48 innefattar begreppet utbildningsbevis i den mening som avses i direktiv 89/48 utbildningsbevis som har utfärdats i ett tredje land, under förutsättning att innehavaren av utbildningsbeviset har tre års yrkeserfarenhet enligt intyg från den medlemsstat som erkände detta utbildningsbevis. Direktiv 92/51 går ännu längre genom att enligt artikel 1 a låta begreppet utbildningsbevis omfatta utbildningsbevis som avser en utbildning som huvudsakligen erhållits utanför gemenskapen vid undervisningsanstalter vid vilka det ges teoretisk och praktisk undervisning i enlighet med en medlemsstats lagar och andra författningar.

67 Slutligen finner domstolen att ett krav på att en utbildning skall ha erhållits huvudsakligen inom gemenskapen inte alls skulle bidra till rättssäkerheten om det uppställdes inom ramen för ett direktiv såsom direktiv 93/16, vars syfte är just att garantera ett automatiskt och ovillkorligt erkännande av utbildningsbevis, eftersom ett sådant begrepp kan tolkas på flera mycket olika sätt, vilket för övrigt har framgått under förfarandet vid domstolen. Frågan huruvida den utbildning som erhållits inom gemenskapen huvudsakligen erhållits där skulle således kunna bedömas endast med avseende på utbildningstiden i respektive utanför gemenskapen. Det är även möjligt att beakta vikten av de ämnen som undervisats inom gemenskapen och de som undervisats utanför denna. Det är även möjligt att kräva att utbildningsperioder som äger rum mer eller mindre sent i utbildningen skall finnas med bland de utbildningsperioder som fullgörs i en medlemsstat. Den omständigheten att tolkningen av begreppet utbildning som

huvudsakligen erhållits inom gemenskapen kan variera beroende på ur vilken synvinkel de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna betraktar det understryker vikten av att inte tillämpa ett sådant krav analogt inom ramen för direktiv 93/16.

- 68 Situationen för sökanden i målet vid den nationella domstolen skiljer sig från den situation som avses i artikel 23.5 i direktiv 93/16, i vilken det föreskrivs att detta direktiv på intet sätt inskränker medlemsstaternas möjligheter att inom sitt eget territorium och enligt sin egen lagstiftning förklara ett utbildningsbevis som erhållits i ett tredje land likvärdigt.
- 69 Det utbildningsbevis som är i fråga i målet vid den nationella domstolen är inte ett utbildningsbevis som har erhållits i ett tredje land, utan ett utbildningsbevis som har utfärdats av ett universitet i en medlemsstat enligt de bestämmelser som tillämpas i denna. Den omständigheten att utbildningsbeviset har utfärdats inom gemenskapen medför att övriga medlemsstater kan dra slutsatsen att den behöriga myndigheten i den medlemsstat som utfärdat det har iakttagit de kontrollskyldigheter som föreskrivs i direktiv 93/16, vilket innebär att det ömsesidiga förtroende som ligger till grund för den ordning för ömsesidigt erkännande som inrättats genom direktiv 93/16 inte äventyras.
- 70 Mot bakgrund av det ovan anförda skall den första frågan besvaras på så sätt att den medicinska utbildning som krävs enligt artikel 23.2 i direktiv 93/16 kan utgöras, även huvudsakligen, av en utbildning som har erhållits i ett tredje land, under förutsättning att den behöriga myndigheten i den medlemsstat som utfärdar utbildningsbeviset kan godkänna denna utbildning och därmed anse att utbildningen med giltig verkan bidrar till att de krav på läkarutbildningen som uppställs i nämnda direktiv uppfylls.

Den andra frågan

- 71 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i i vilken mån myndigheterna i värdmedlemsstaten är bundna av ett intyg som har utfärdats i enlighet med artikel 9.5 i direktiv 93/16 i vilket det anges att utbildningsbeviset i fråga jämföras med den kompetens och de benämningar som finns uppräknade i artiklarna 3, 5 och 7 i direktivet och att det avser en utbildning som uppfyller de krav som uppställs i bestämmelserna i avdelning III i direktivet.

Yttranden som har inkommit till domstolen

- 72 Malika Tennah-Durez anser att när myndigheterna i en medlemsstat i ett intyg anger att utbildning som erhållits i ett tredje land är likvärdig med utbildning som ges på dess territorium avser detta intyg en utbildning som uppfyller de krav som uppställs i avdelning III i direktiv 93/16.
- 73 Den italienska regeringen har gjort gällande att varje medlemsstat har kvar en behörighet att kontrollera att de minimikrav för utbildningen som föreskrivs i direktiv 93/16 faktiskt är uppfyllda. Enligt punkt 21 i domen i det ovannämnda målet Hocsmann ankommer det emellertid på en medlemsstat som har att ta ställning till en ansökan om tillstånd att utöva ett reglerat yrke att avgöra om den kompetens som intygas, däribland utbildning i ett tredje land, motsvarar de kvalifikationer som krävs enligt den nationella rätten.

- 74 Den franska regeringen och kommissionen anser att de belgiska myndigheterna inte har intygat att utbildningarna jämförs i den mening som avses i artikel 9.5 i direktiv 93/16. Kommissionen har tillagt att om myndigheterna i en medlemsstat utger ett sådant intyg är myndigheterna i andra medlemsstater i princip skyldiga att godta det som fastställs i detta intyg utan ytterligare prövning.

Domstolens svar

- 75 Eftersom syftet med gemenskapsordningen för erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis, såsom det beskrivs i punkterna 30—34 i förevarande dom, är ett automatiskt och ovillkorligt erkännande av utbildningsbevis, skulle denna ordning allvarligt äventyras om det stod medlemsstaterna fritt att skönsmässigt ifrågasätta huruvida ett beslut från en behörig myndighet i en annan medlemsstat att utfärda utbildningsbeviset är välgrundat.
- 76 Med beaktande av att det emellertid kan förekomma situationer i vilka det uppkommer allvarliga tveksamheter avseende huruvida ett utbildningsbevis i medicin är förenligt med tillämpliga gemenskapsbestämmelser eller avseende utbildningsbevisets äkthet, har det i direktiv 93/16 införts två sätt för värdmedlemsstaten att försäkra sig om att det utbildningsbevis som uppvisats för den kan erkännas automatiskt och ovillkorligt.
- 77 För det första kan ursprungsmedlemsstaten, om utbildningsbeviset i fråga inte motsvarar den kompetens eller de benämningar som för den medlemsstaten anges i artikel 3, 5 eller 7 i direktiv 93/16, utfärda ett intyg i vilket det anges att utbildningsbeviset i fråga ändå avser en utbildning som uppfyller de krav som uppställs i direktiv 93/16. Enligt artikel 9.5 i direktiv 93/16 skall värdmedlemsstaten godta ett sådant intyg som ett tillräckligt bevis på att det utbildningsbevis som uppvisas för den av ursprungsmedlemsstaten jämförs med den kompetens

eller de benämningar som, avseende sistnämnda stat, avses i artikel 3, 5 eller 7 i direktiv 93/16.

- 78 För det andra är det enligt artikel 22 i direktiv 93/16 tillåtet för värdmedlemsstaten att i tveksamma fall kräva av den behöriga institutionen i den medlemsstat som utfärdat utbildningsbeviset att den styrker äktheten av utbildningsbeviset samt intygar att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren.
- 79 I båda dessa fall är myndigheterna i värdmedlemsstaten i princip bundna av ett sådant intyg eller ett sådant intygande.
- 80 Dessa båda sätt ger för övrigt endast uttryck för en mer allmän princip som gäller även inom andra gemenskapsrättsliga områden. Det framgår nämligen av domstolens rättspraxis att när den behöriga myndigheten i en medlemsstat allvarligt tvivlar på ett dokumentets äkthet eller sanningsenlighet, och inte endast har misstankar avseende detta, är den myndighet eller den institution som har utfärdat intyget skyldig att på begäran av den första myndigheten ompröva huruvida det var berättigat att utfärda det berörda dokumentet och, i förekommande fall, att återkalla det (se, vad beträffar intyg som avser utövande av viss yrkesverksamhet som en migrerande arbetstagare utövat i ursprungsmedlemsstaten, dom av den 29 oktober 1998 i de förenade målen C-193/97 och C-194/97, *De Castro Freitas och Escallier*, REG 1998, s. I-6747, punkterna 29—31, och, vad beträffar blanketter inom ramen för det sociala trygghetssystemet, dom av den 10 februari 2000 i mål C-202/97, *FTS*, REG 2000, s. I-883, punkt 59).
- 81 Mot bakgrund av det ovan anförda skall den andra frågan besvaras på så sätt att myndigheterna i värdmedlemsstaten är bundna av ett intyg som har utfärdats i

enlighet med artikel 9.5 i direktiv 93/16 i vilket det anges att utbildningsbeviset i fråga jämföres med den kompetens och de benämningar som finns uppräknade i artikel 3, 5 eller 7 i detta direktiv och att det avser en utbildning som uppfyller de krav som uppställs i bestämmelserna i avdelning III i direktivet. Om det skulle framkomma nya omständigheter som innebär att myndigheterna i värdmedlemsstaten allvarligt tvivlar på äktheten av det utbildningsbevis som har uppvisats för dem eller huruvida det är förenligt med tillämpliga bestämmelser, står det dem fritt att inlämna en ny begäran om kontroll hos myndigheterna i den medlemsstat som utfärdat utbildningsbeviset i fråga.

Rättegångskostnader

- 82 De kostnader som har förorsakats den franska, den belgiska, den italienska och den österrikiska regeringen och Förenade kungarikets regering samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 29 januari 2001 har ställts av Conseil d'Etat — följande dom:

- 1) Den medicinska utbildning som krävs enligt artikel 23.2 i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria

rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis kan utgöras, även huvudsakligen, av en utbildning som har erhållits i ett tredje land, under förutsättning att den behöriga myndigheten i den medlemsstat som utfärdar utbildningsbeviset kan godkänna denna utbildning och därmed anse att utbildningen med giltig verkan bidrar till att de krav för läkarutbildningen som uppställs i nämnda direktiv uppfylls.

- 2) Myndigheterna i värdmedlemsstaten är bundna av ett intyg som har utfärdats i enlighet med artikel 9.5 i direktiv 93/16, i vilket det anges att utbildningsbeviset i fråga jämföras med den kompetens och de benämningar som finns uppräknade i artikel 3, 5 eller 7 i detta direktiv och att det avser en utbildning som uppfyller de krav som uppställs i bestämmelserna i avdelning III i direktivet. Om det skulle framkomma nya omständigheter som innebär att myndigheterna i värdmedlemsstaten allvarligt tvivlar på äktheten av det utbildningsbevis som har uppvisats för dem eller huruvida det är förenligt med tillämpliga bestämmelser, står det dem fritt att inlämna en ny begäran om kontroll hos myndigheterna i den medlemsstat som utfärdat utbildningsbeviset i fråga.

Timmermans

Edward

Jann

von Bahr

Rosas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 juni 2003.

R. Grass

M. Wathelet

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen